Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. | Den 15de Maj 1891. | 40de Aargang.

Joseph Smith en sand Profet.

Foredrag af Ældste Andrew Jenson, holdt i Salt Lake City den 16de Januar 1891.

(Fortsat fra Side 231.)

Profeti om Kolera.

I 1834 marscherede Joseph Smith fra Ohio til Missouri — omtrent et Tusind engelske Mil — som Leder for den berømte Skare af Mænd, kjendt i Kirkens Historie under Navn af Zions Lejr. Paa denne lange og besværlige Rejse nedlod nogle af Brødrene sig til Opsætsighed og Klager, hvilke havde en Irettesættelse fra Profeten til Følge; og da nogle af dem vedbleve at vise deres Utilfredshed og søgte at stifte Uenighed i Lejren, fortalte Joseph dem tilsidst, at Herrens Straf vilde ramme dem paa Grund af deres Ulydighed og Opsætsighed. Dog, dersom de vilde omvende sig og ydmyge sig for Herren, kunde Plagen, sagde han, for en Del blive bortvendt; „men saa sandt som Herren lever", vedblev han, ville de komme til at lide, fordi de give efter for deres uregjerlige Sindelag". (Jos. Smiths Levnetsløb, Side 93.)

Denne Profeti blev opfyldt et Par Uger senere, efter at Lejren var ankommen til Clay County, Missouri. Den 21de Juni 1834 udbrød der nemlig Kolera, iblandt Brødrene, som derefter rasede frygteligt i flere Dage, indtil 68 af de Hellige vare angrebne, af hvilke tretten døde. Under disse Omstændigheder havde Joseph en Sammenkomst med et betydeligt Antal af Brødrene og lovede dem, at hvis de vilde ydmyge sig for Herren og gjøre Pagt med ham om at holde hans Bud og lytte til Josephs Raad, skulde Plagen ophøre fra den Stund af, og nye Tilfælder af Kolera ikke oftere indtræffe iblandt dem. De sluttede Pagt i dette Øjemed, og Plagen ophørte straks. Her har vi to Eksempler paa Joseph Smiths profetiske Gave, idet han først forudsagde en Plage, der visselig kom, og siden profeterede, at den skulde ophøre, hvilket ogsaa skete.

Abrahams Astronomi.

Den 3dje Juli 1835 kom en Mand ved Navn Michael H. Chandler til Kirtland, Ohio, for at forevise flere ægyptiske Mumier, tilligemed to eller tre Papyrusruller, fyldte med hieroglyfiske Skrifttegn. Disse Oldsager havde den berømte franske Rejsende Antonio Sebolo i Aaret 1831 udtaget fra en af Ligvælvingerne i Ægypten i Nærheden af det Sted, hvor en Gang den berømte By Theben var beliggende. Ved at undersøge Papyrusrullerne opdagede Joseph Smith, at en af dem indeholdt Abrahams og en anden Josephs af Ægyptens Optegnelser. Hele Samlingen af Oldsager blev kjøbt af de Hellige, og Joseph Smith oversatte derefter Abrahams Optegnelser, hvilke han lod trykke under Navn af Abrahams Bog i „Times and Seasons," (et Blad, der udgaves i Nauvoo, Illinois,) og senere i det lille udmærkede Skrift, kaldet „Pearl of Great Price," hvoraf vi ogsaa har en Oversættelse paa Dansk. Foruden en Beskrivelse over Verdens Skabelse fremsætter Abrahams Bog nye Begreber om Astronomien. Den fortæller os om en Planet, kaldet Kolob, i hvis Nærhed Guds Trone befinder sig, om hvilken alle Himmellegemerne i det store Univers bevæge sig i regelmæssig Orden. Paa den Tid var det en almindelig antaget Teori blandt Astronomerne, at alle Himmellegemer, undtagen de faa Planeter, indbefattende vor egen Jord, der bevæger sig omkring Solen, var stillestaaende Legemer eller Fixstjerner, og at Solen, der giver vor Jord Lys og Varme, er vor nærmeste Fixstjerne. Da Joseph derfor i Abrahams Bog fremsatte Læren om et stort Hovedcentrum langt udenfor vort eget Solsystems Grænser, blev han angrebet af Mange, der troede, at den nye Lære var et Foster af hans Uvidenhed, da de beskyldte ham for, at han ikke en Gang besad en overfladisk Kundskab om Astronomiens Hovedlærdomme. Men Menneskenes Idéer forandrer sig, eftersom Gud giver dem mere Lys og Kundskab, og i Dag er den Lære, som Abrahams Bog fremsætter, almindelig antaget af Nutidens Astronomer. Som Bevis herfor vil jeg oplæse følgende Uddrag af et Brev fra Løjtnant M. F. Maury af de Forenede Staters Flaade — en Mand, der er anerkjendt alle Vegne som en af sin Tids dygtigste Videnskabsmænd — dateret Washington, D. C., den 22de Januar 1855:

„Det er et besynderligt Faktum, at Videnskabens Aabenbarelser har ledet vor Tids Astronomer til den Opdagelse, at Solen ikke er det stillestaaende Centrum, hvorom Kometerne ile og Planeterne svinge sig; men at den (Solen), tilligemed dens glimrende Følge af Verdener og Biplaneter, bevæger sig gjennem det uhyre Verdensrum med en Hurtighed, der gaar op til mange Millioner Mile om Aaret, samt i Lydighed mod en Indflydelse eller Tiltrækningskraft, der eksisterer i samme Retning paa Himlen som Stjernen Alkyon, en af Syvstjernerne. Vi veed ikke, hvor langt ude i det store Verdensrum hint store Centralpunkt for de talrige Cyklus og Epicykler findes; ej heller har vore skarpeste Jagttagere og bedste Instrumenter været i Stand til at sige os, hvor langt ude i Rummet dette smukke Stjernebillede hænger, hvis Indflydelse intet Menneske kan forhindre. I dette Spørgsmaal alene og i Besvarelsen af samme er indbefattet baade Anerkjendelsen og Forklaringen af Læren om Tyngdekraften." (Familje-Bibel, udgivet af Henry S. Goodspeed & Co., New York, Side 18.)

Her er et andet Bevis for, at Joseph Smith var en Profet eller en inspireret Mand. Det er ligeledes et kraftigt Bevis for Sandheden af Abrahams Bog.

Edens Haves Beliggenhed.

I 1832 fremkom Joseph Smith med den overraskende Erklæring, at Edens Have havde været beliggende paa det amerikanske Fastland, nemlig i Jackson County, Missouri. De fleste Mennesker latterliggjorde den Gang denne Idé og undlod ikke at udraabe Joseph som en uvidende Person, der ikke en Gang vidste saa meget, som en almindelig Skoledreng burde vide, nemlig at Asien var Menneskeslægtens Vugge. Og da han senere erklærede, at Grand River Dalen i Davis County, Missouri, var den historiske Plet, hvor Adam, vor Fader, har boet, samt at han (Joseph) paa en nærliggende Høj havde fundet Levningerne af et Alter, hvorpaa den store Patriark havde ofret, troede Verden, at Joseph var enten en religiøs Fanatiker, en Bespotter eller en Vanvittig. For at gjøre dette mere forstaaeligt, vil jeg drage Eders Opmærksomhed til en historisk Tildragelse. Det var om Sommeren 1838, da de Hellige samlede sig til Missouri fra de forskjellige Dele af Landet, at Joseph indsaa, at der ikke vilde blive Plads for dem alle til at nedsætte sig i Far Wests umiddelbare Nærhed eller i Caldwell County. Følgelig rejste Profeten Joseph og andre af Kirkens ledende Mænd ud for at vælge andre Nedsættelsessteder. Omtrent fem og tyve engelske Mile nord for Far West kom de til en Bakke, ved hvis Fod der fandtes et Kildevæld med klart Vand, og hvor Grand River pludselig forandrer sit Løb fra en sydlig til en østlig Retning. Joseph fik et behageligt Indtryk af det smukke og frugtbare Landskab og ligeledes af den høje Bakkeskraaning, som han ansaa for et passende Sted til at anlægge en By. De medfølgende Landmaalere begyndte derfor ogsaa straks deres Arbejde med at opmaale Gader og Bylodder; og det blev bestemt at kalde Stedet Spring Hill efter Højen og Kilden. Men de havde ikke opmaalt ret meget, førend Herren, den 19de Maj 1838, gav en Aabenbaring gjennem Profeten Joseph Smith, i hvilken Stedet blev givet Navnet Adam-ondi-Ahman, „fordi dette er Stedet", sagde Herren, „hvor Adam skal komme og besøge sit Folk, eller den Gamle af Dage skal sidde paa sin Trone, som Profeten Daniel har sagt." (Joseph Smiths Levnetsløb, Side 145.) Det blev ogsaa Joseph fortalt, at dette var Stedet, hvor Adam tre Aar før sin Død velsignede sine Efterkommere, da de stod op og kaldte ham Mikael, Fyrsten, Overenglen etc., og hvor „Adam rejste sig op midt i Forsamlingen, og uagtet han var nedbøjet af Alderdom, forudsagde han dog, fuld af den Helligaand, hvad der skulde møde hans Afkom til den sidste Slægt." (Pagtens Bog, Side 17.)

Uagtet Amerikanerne i Almindelighed betragtes for at være dygtige og opfindsomme, er jeg ikke vidende om, at nogen af dem, førend Joseph Smiths Tid, havde fordret for Amerika den Ære at have været vore første Forældres Hjem, men siden er dette bleven en Yndlingsteori hos Mange. Nogle faa Aar efter at Joseph erklærede, at den store Missisippi Dal var Menneskeslægtens oprindelige Hjem, fremsatte den lærde Oldgransker Samuel L. Mitchell fra New York, tilligemed andre for deres store Kundskab berømte Mænd, den videnskabelige Betragtning, at Amerika var det Land, hvor Adam boede. Hr. Mitchell grundede sin Teori paa de

Beviser, som eksisterer for en almindelig Folkevandring mod Vest fra Amerika over det stille Hav til Nybygder i Europa og Afrika. („Juvenile Instructor," 9de Aarg., Side 278.) Andre Videnskabsmænd have hentet deres Slutninger fra en grundig Undersøgelse af Oldsager, Runer og Gravhøje, som findes i forskjellige Dele af Nord- og Syd-Amerika, hvorved de have bevist, at det vestlige Fastland var bebygget før Syndfloden. Altsaa, dersom Adam boede i Amerika, maa ogsaa Noas Hjem have været her, og følgelig byggede han Arken i Amerika. Tiden vil ikke tillade mig at drøfte dette Emne i alle dets Enkeltheder, men jeg vil læse følgende Uddrag af en længere og interessant Afhandling, betitlet „Gamle Amerika," skreven af G. M. O. og trykt i „Juvenile Instructor," 9de Aargang:

„Den nyere Videnskab har givet os meget nøjagtige Kort over Vindenes Retning gjennem den Atmosphære, som omgiver os; og vi have ingen Grund til at tro, at disse Vindløb have forandret sig meget siden Verdens Skabelse. Vi veed, at Vinden i Nordamerikas centrale Egne almindelig blæser fra Vest til Øst, og det var uden Tvivl den Retning, som Orkanen under Syndfloden fulgte. Dersom nu Arken var bleven bygget i Armenien, hvor Bjerget Ararat er beliggende, og det er bekjendt, at Vinden og Strømmene have en i Almindelighed østlig Retning, da vilde Arken i Løbet af de 150 Dage eller fem Maaneder af Syndfloden (det vil sige fra Begyndelsen, indtil den erholdt sin største Dybde) i en østlig Retning have tilbagelagt en Strækning af omtrent seks Tusinde Mile, eller forbi Kina, beregnet efter en Hurtighed af omtrent fyrretyve Mile om Dagen; hvis den flød endnu hurtigere, vilde den have standset paa et eller andet Sted i det Stille Ocean. En saadan Teori vilde imidlertid være urimelig, da den er aldeles uoverensstemmende med Virkeligheden. Men antag, at Arken blev bygget i Amerika, lad os formode et eller andet Sted i Missouri, og ved da at blive optaget af den mod Øst løbende Strøm, samt ført afsted af Orkanen, der fulgte samme Retning, er det ikke urimeligt at antage, at den har naaet saa langt frem som til Ararat, der er beliggende mellem seks og syv Tusinde engelske Mile fra Amerika, selv om den havde drevet afsted med en hurtigere Fart end 40 til 50 Mile om Dagen. Over seksten hundrede Aar vare forløbne fra Skabelsen, indtil Arken blev bygget. I denne Tid havde Menneskeslægten vokset og formeret sig langt udenfor Landet omkring Eden (Missisippi-Dalen), hvortil Tegn paa en antediluviansk Befolkning hentyder, og man kan antage, at Arken blev bygget i nogen Afstand øst for Haven mellem Staterne New York og Missouri. Lad os tilføje denne Formodning Omstændighederne, der vare forbundne med Vandfloden, Strømmen for Eksempel, der løb i en østlig Retning fra Amerika, og den Virkelighed, at Arken standsede i en østlig Retning fra dette Land, og vi kunne ikke komme til nogen anden rimelig Slutning end den, at her blev det vidunderlige Skib bygget og fragtet med dets Skatte af levende Dyr, og hvor Stamfædrene bestemte at ville fornye Menneskeslægten. At Amerikas Urindvaanere kjendte til Syndfloden, er udenfor al Tvivl, eftersom vi have adskillige historiske Beretninger om Syndfloden, som traditionelt er bleven overført fra Slægt til Slægt iblandt forskjellige Stammer, og i et Tilfælde have vi en med Billeder udstyret Beskrivelse af den fra en gammel

toltekisk Optegnelse, der heldigvis er bleven bevaret fra den skrækkelige Ødelæggelse, der paafulgte Erobringen."

Lad det være tilstrækkeligt at sige, at Teorien om, at Amerika var Menneskeslægtens første Hjem, samt det Land, hvor Noa og alle de antediluvianske Patriarker boede, er ikke længere betragtet som forkastelig; men det har taget de Lærde mange Aars taalmodigt Studium og kostet grundig Undersøgelse af videnskabelige Problemer for at kunne komme til samme Resultat som det, Joseph Smith opnaaede ved direkte Aabenbaring fra Gud for næsten tredsindstyve Aar siden. Følgende blev publiceret i „Deseret News" den 18de September 1888:

„En vigtig Opdagelse.

For kort Tid siden fremkom „Washington Post" med en mærkværdig Erklæring angaaende Beliggenheden af Edens Have. Dette Blad fortalte nemlig, at Dr. Campbell af Versailles for nylig havde opdaget, at den var beliggende paa dette Kontinent og i Nærheden af, hvor St. Louis nu findes. Nævnte Herre paastod, ifølge hvad „Washington Post" siger, at Mississippifloden er Floden Phrat, som nævnes i den hellige Skrift, og at Bibelen indeholder Beviser for Rigtigheden af hans Paastand.

Muligvis er Dr. Campbell ikke bekjendt med, at han ikke er den første Opdager af, hvad han nu forkynder. Han ved maaske ikke, at Joseph Smith for mange Aar siden erklærede, at Edens Have var beliggende i den Landsdel, der nu indbefattes i Staten Missouri, og at Profeten ligeledes udpegede det bestemte Sted, hvor Adam ofrede til Herren, og hvor han, som sit Afkoms patriarkalske Hoved, velsignede sine Børn, førend han forlod sin jordiske Tilværelse. Dette hellige Sted i Missouri blev af Profeten betegnet som Adam-ondi-Ahman, hvilket betyder Landet, hvor Adam boede."

Min Slutning er denne, at dersom Videnskabsmænd ved Hjælp af de Beviser, der kan frembringes i vort sildige Afsnit af Verdens Tilværelse kunne komme til det Resultat, at Edens Have var beliggende paa eller nær det Sted, hvor St. Louis nu findes, da kunde Herren, som oprindelig plantede Haven, vissélig udpege det bestemte Sted og aabenbare til sin Profet, at denne første Have — Menneskets oprindelige Paradis — var beliggende i Jackson County, omtrent 150 Mile nordvest fra St. Louis.

I Forbindelse hermed vil jeg kortelig berette, at jeg for omtrent to Aar siden selv besøgte Adam-ondi-Ahman i Staten Missouri i Selskab med Ældsterne Edward Stevenson og Joseph S. Black. Og medens vi stod paa Alterstedet, som jeg har omtalt, og skuede ud over den smukke Dal, der laa i Syd og Øst fra det Sted hvor vi befandt os, sagde jeg til mig selv: „Kan det være muligt, at disse Stene (af hvilke jeg holdt adskillige Smaastykker i Hænderne) en Gang tilhørte det Alter, hvorpaa vor store Stamfader ofrede til Gud?"

Jeg havde tidligere lyttet til de Vidnesbyrd, som Præsidenterne Wilford Woodruff og A. O. Smoot samt andre fremragende og troværdige Mænd havde givet med Hensyn til denne interessante Landsdel, og at de stod ved Profeten Josephs Side i Missouri i Aaret 1838, da de herlige Kjendsgjerninger blev aabenbarede til ham. Men jeg ønskede et mere direkte Vidnesbyrd fra Herren desangaaende, hvorfor jeg søgte ham i inderlig Bøn om mere Kundskab i denne Henseende. Og

jeg ønsker ved denne Lejlighed at bære dette mit Vidnesbyrd, at jeg som Svar paa min Begjæring erholdt tilstrækkelig Inspiration, førend jeg forlod den historiske Plet, til at overbevise mig om, at hvad jeg havde hørt om Adam-ondi-Ahman var sandt.

Vidunderlig Frelse forudsagt.

Den 31te Oktober 1838 blev Joseph Smith og flere af hans Brødre (alle fremragende Mænd i Kirken) forraadte af Oberst Geo. M. Hinkle og overleverede til Pøbelmilitsen, der havde omringet Far West, Missouri, med den Beslutning at ville ødelægge Byen. Uagtet Joseph kun havde tilbragt nogle faa Maaneder i Missouri og ikke havde forurettet en eneste Person i nævnte Stat, var dog hele Statens Befolkning, indbefattende dens højeste civile og militære Embedsmænd, saa ophidsede mod de Hellige, at de fuldt og fast havde besluttet at ville myrde Kirkens Ledere. Denne Forbittrelse var en Følge af de frygtelige Løgne og Bagtalelser, som de Ugudelige havde udspredt om de Hellige og deres Hensigter. I selve Pøbelmilitsens Lejr, hvortil Joseph og hans Brødre førtes paa hin mindeværdige Dag, fandtes der Mænd i Snesevis, der vilde have anset det for en stor Ære, om de med egen Haand kunde have faaet Lejlighed til at sende Joseph og hans Medfanger Dødskuglen. De vidste ogsaa, at der var ingen Fare for, at de nogensinde vilde komme til at staa til Ansvar for en saadan Daad for Domstolene, selv om de snigmyrdede dem uden nogen Ordre fra deres Officerer. Det var netop ved denne Lejlighed, at Pøbelmilitsen skreg, bandede og opførte sig som Afsindige samt svor, at Joseph og de, som var hos ham, aldrig mere skulde faa deres Familjer og Venner at se igjen i Live; og for at bevise, at dette ikke alene var Trusler, som den menige Militsmand fremførte, behøver jeg kun at henvise til, hvad John Clark, Militsens højeste General og Overbefalingsmand sagde i sin bekjendte Tale, som han holdt til Brødrene i Far West, efter at han havde gjort dem til Krigsfanger. Hentydende til Joseph og hans Medfanger, som paa den Dag, Talen holdtes, var paa Vejen til Jackson County under Bevogtning af General Lucas og hans Armé, siger General Clark: „Hvad Eders Ledere angaar, da tænker ikke — da indbilder Eder ikke et Øjeblik — da smigrer Eder ikke med det Haab, at de blive løsladte, eller at I skulle faa deres Ansigt at se, thi deres Skjæbne er uundgaaelig, deres Terning er kastet, deres Dom er beseglet!"

Men medens det fra et menneskeligt Standpunkt syntes at være en sand Umulighed for Joseph og hans Brødre at undslippe fra deres Fjender med Livet, fremstod dog Joseph i Kraft af sin høje Kaldelse og profeterede, at de alle skulde erholde deres Frihed igjen. Parley P. Pratt, en af Josephs Medfanger, skriver som følger:

„Da vi brøde op og begyndte vor Marsch om Morgenen den 3dje November, tiltalte Joseph mig og de andre Fanger i en sagte, men oprømt og fornøjet Tone og sagde: „Vær ved godt Mod, Brødre; Herrens Ord kom til mig i Nat, at vort Liv skulde skjænkes os, og at hvad som helst vi end maatte lide under vort Fangenskab, skulde ingen af os miste Livet." Om denne Profeti bærer jeg Vidnesbyrd i Herrens Navn, at uagtet den udtaltes i Løndom, blev den opfyldt for hele Verden, og den mirakuløse Maade, hvorpaa Enhver af os kom fri, er altfor bekjendt til at behøve mit Vidnesbyrd." (Joseph Smiths Levnetsløb, Side 182.)

Uagtet Fangerne ved to eller tre forskjellige Lejligheder bleve dømte til at blive skudt, uagtet adskillige Forsøg blev gjorte paa at forgifte dem, medens de vare indespærrede i skumle Fængsler, og uagtet fyrretyve Mænd eller flere ved en vis Lejlighed og paa et vist Sted indgik det Forbund med hverandre, at de hverken vilde spise eller drikke, før de havde dræbt Joseph Smith, saa undflyede alle Brødrene dog omsider deres Forfølgere og opnaaede atter at blive forenede med deres Familjer og Venner i Staten Illinois. Dette er vissellig et andet Bevis paa, at Joseph besad den profetiske Gave, medens General Clark paa samme Tid blev brændemærket som en falsk Profet.

Profeti med Hensyn til de Helliges Nedsættelse i Klippebjergene.

Lørdag den 6te August 1842 skriver Joseph:

„I Forening med General Adams, Oberst Brewer og Andre tog jeg over Floden til Montrose for at være nærværende ved Oprettelsen af en Frimurerloge under Anvisning af General James Adams, der var deputeret Stormester for Staten Illinois. Medens Stormester Adams var i Færd med at give Instrukser til den nylig ansatte Mester for Logen, havde jeg i Skyggen af Bygningen en Samtale med flere af Brødrene om de Helliges Forfølgelser i Missouri og den stadige Fortræd, der havde været udvist mod os siden vor Uddrivelse af nævnte Stat. Jeg profeterede, at de Hellige vilde vedblive at lide megen Trængsel, og at de omsider vilde blive drevne til Klippebjergene; at mange vilde apostasere og andre blive dræbte af vore Forfølgere, eller miste deres Liv som Følge af Anstrængelse eller Sygdom, og nogle af dem vilde leve til at gaa og hjælpe til at anlægge Settlementer og bygge Steder og se de Hellige blive et mægtigt Folk imellem Klippebjergene." (Joseph Smiths Levnetsløb, Side 327.)

Det vil være unødvendigt for mig at benytte Tiden til at bevise Opfyldelsen af denne mærkværdige Profeti. Alle de, som ere nærværende i denne Sal i Aften, kunne bære Vidnesbyrd om dens bogstavelige Opfyldelse. De Sidste-Dages Hellige ere vissellig blevne et talrigt Folk mellem disse Bjerge, da de nu tæller over to hundrede Tusinde Sjæle, og ere organiserede i 32 Stave af Zion eller henved fem hundrede Gréne eller Wards; og dette indbefatter dog ikke de Hellige i Mexico og Canada. Det er ligeledes et historisk Faktum, at de Hellige i flere Aar, efter at Profetien var udtalt, vedblev at lide Forfølgelse og Uret fra deres Fjender, at mange apostaserede, medens andre, der forbleve trofaste og holdt deres Pagter i Ære, led Martyrdøden, og de Efterlevende blev af en ugudelig Pøbel drevne fra deres skjønne Stad Nauvoo ud i Ørkenen i Aaret 1846.

Profeti om Udfrielse.

Da Forfølgelsen blev fornyet mod de Hellige i Hancock County, Illinois, i Begyndelsen af Aaret 1844, blev Joseph inspireret til at gjøre Forberedelser til at udruste en Ekspedition til Klippebjergene i den Hensigt at finde et nyt Nedsættelsessted for de Hellige; thi det var blevet ham aabenbaret, at det ikke vilde blive dem forundt at bebo deres Hjem i Illinois meget længere. Søndag den 25de Februar 1844 var Joseph beskjæftiget med at udvælge Brødre til at deltage i denne Ekspedition, og medens han var i Færd med at give dem de nødvendige Instrukser om, hvorledes de skulde opføre

sig paa Rejsen, profeterede han, at de Hellige inden fem Aar skulde være udenfor deres Fjenders Magt. Han opfordrede Brødrene til at nedskrive denne Forudsigelse, saa at de, naar den opfyldtes, ikke skulde sige, at de havde glemt den. (Joseph Smiths Levnetsløb, Side 393.)

Inden fem Aar var omme, efter at denne Forudsigelse udtaltes, var de Hellige uddrevne fra Nauvoo. Den tapre lille Skare Pionerer blev under Jehovahs Vejledning ledet til disse Dale i 1847, omtrent tre Aar efter, at Profetien var givet; og i 1849 (fem Aar efter) havde Størsteparten af de Landflygtige fra Nauvoo forsamlet sig i Klippebjergene, tretten hundrede Mile fra deres Forfølgere i Illinois.

(Fortsættes).

Den 15de Maj 1891.

Den 61de Aarskonference.

De Sidste-Dages Helliges 61de Aarskonference afholdtes i Saltsøstadens store Tabernakkel den 4de, 5te og 6te April og var en af de mest interessante Konferencer, som have været afholdte siden Kirkens Organisation. Ingen Konference har været mere talrigt besøgt end denne var. For hvert Aar som henrinder mærkes Nødvendigheden mere og mere af at større Forsamlingslokaler behøves for at kunne rumme de mange Tusinder af Besøgende, som komme til Konferencerne.

Forsamlingerne i det store Tabernakkel vare særdeles vel besøgte. Om Søndagen var denne store Bygning overfyldt med interesserede Tilhørere, og Trængselen blev saa stor om Eftermiddagen, at det blev nødvendigt at aabne den i Nærheden beliggende »Assembly Hall,« for at ogsaa der afholde Forsamling. Denne Bygning blev ligeledes fyldt til Trængsel, og Mange kunde ikke faa Plads i nogen af disse rummelige Bygninger.

Talerne vare fornemmelig Præsident Wilford Woodruff, Geo. Q. Cannon og de fleste af Apostlene, samt andre fremragende Mænd i Samfundet. Guds Aand og Kraft tilkjendegaves i et rigt Maal i alle Konferencemøderne. Det var i Sandhed en vederkvægende Tid paa forskjellige Maader. Venner og Bekjendte, som muligvis ikke havde seet hinanden paa mange Aar, havde Anledning til at mødes og glæde sig i hverandres Selskab. Nye Bekjendtskaber stiftedes, og den Fortrolighed og de gode Følelser, som i Almindelighed karaktiserer de Sidste-Dages Hellige, gav sig tilkjende i fuldt Maal. Forhandlingerne under Konferencen foregik med den største Enighed og Harmoni, og alle Lærdomme, som bleve fremlagte af Herrens Tjenere, vare tydelige og opmuntrende til de mange Tusinder, som vare tilstede, samt til Andre, som senere vilde faa Lejlighed til at blive bekjendte med dem. Blandt de fornemste Principer, som vare omhandlede, vare følgende:

At Gud havde fra Kirkens Organisation for 61 Aar siden og indtil nærværende Tid ledet de Hellige ved sine Tjenere formedelst Inspirations Røst og Aabenbarelse, samt at han vil vedblive med at styre og lede sit Folk i Fremtiden indtil at Sandhed skal sejre og Ugudelighed forgaa.

Nødvendigheden af at Kirkens Medlemmer ere ærlige og oprigtige mod hverandre, samt gode og retskafne mod alle Mennesker.

De Hellige bleve advarede mod Trætte og Splidagtighed, samt raadede til at udrydde Alt, som kunde lede til Splid og Tvedragt.

Den falske Idé, at Kirken gaar tilbage, grundet, som det siges, paa Kirkens ledende Mænds Fejltagelse, bevistes tydeligt og klart ved Eksempler fra de Sidste-Dages Helliges Historie, at være ugrundet, thi hvad der havde været betragtet som Fejltagelse af Herrens Tjenere, kunde nu bevises at have været mægtige Bidrag til at forfremme de Helliges Velstand og Lykke.

Opmuntringer vare givne til de Hellige, at virke for Herrens Værk baade i timelig og aandelig Henseende, saavel i Tro og Bønner som i Gjerninger. Det bevistes at i Kristi Kirke kunde Enhver have Anledning til at gjøre Nytte, som vilde udøve Tro, Flid og Energi.

Præstedømmets Ansvar og dets Pligter blev forklaret paa en tydelig Maade, samt Nødvendigheden af Arbejdet i Templerne for de Dødes Saliggjørelse.

Talerne, uden Undtagelse, bare kraftige Vidnesbyrd til Sandheden af den Almægtiges store Værk, grundlagt af Gud ved Profeten Joseph Smith. Det kan i Sandhed siges, at Guds Aand var udgydt i et rigt Maal og at alle Forhandlingerne vare ledet ved Inspirationens Aand tilfredsstillende til Enhver, som overværede Konferencen.

Ankomst af Missionærer.

Den 1ste dennes ankom følgende Brødre fra Zion: John Lawrence, James Eriksen og Jacob B. Anderson fra Salt Lake City; Joseph Christiansen og Peter C. Christensen fra Mayfield; Andrew Olson fra Beaver; Hans P. Olsen fra Fountain Green og Lars Johnsen fra Bear River City.

Den 10de dennes ankom: Nils M. Nilson fra Sandy; Herman C. Ambrosen fra Provo samt Karen Hyrup og Caroline Willingbeck fra Salt Lake City. De tre Sidstnævnte for at besøge Venner og Slægtninge i Danmark.

Afløsning.

Ældste Niels Frederiksen løses fra at præsidere over Aarhus Konference,
Ældste A. P. Renstrøm fra at præsidere over Gøteborgs Konference,
Ældste Hans P. Miller fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference,
Ældste Carl Søderlund fra at arbejde i Stockholms Konference, og

Ældste Boye P. B. Petersen fra at arbejde i Aarhus Konference.

Ovennævnte Brødre, der nu ere afløste med Tilladelse at rejse tilbage til deres Hjem i Zion, have Alle virket med utrættelig Flid for Guds Værks Fremme i disse Lande. Vi nedbede Herrens Velsignelse over dem for deres opofrende Arbejde og samtidig ønske dem en lykkelig og behagelig Rejse over Hav og Land.

Beskikkelse.

Ældste L. Dahlquist beskikkes til at præsidere over Gøteborgs Konference,

Ældste Joseph Christiansen til at præsidere over Aarhus Konference.

Ældsterne John Lawrence og Jacob B. Anderson beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference,

Ældste James Eriksen til at virke i Christiania Konference,

Ældste Peter C. Christensen til at arbejde i Aalborg Konference,

Ældste Hans P. Olsen til at virke i Aarhus Konference,

Ældsterne Andrew Olson og Nils M. Nilson til at arbejde i Skaane Konference, og

Ældste Lars Johnsen til at virke i Kjøbenhavns Konference; Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Edward H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Kjøbenhavn.

Konferencemøderne i Kjøbenhavn afholdtes den 24de, 25de og 26de April. Følgende Brødre fra Zion vare tilstede: Apostel Brigham Young, Præsident over den europæiske Mission; J. F. Squires fra Kontoret i Liverpool; Missionspræsident Edw. H. Anderson, C. E. Thorstensen og J. A. Hellstrøm fra Missionens Kontor, Konferencepræsident A. S. Schou, F. Lundberg, Præsident for Skaane Konference, samt Ældsterne J. Petersen, H. Liljenquist, M. Nielsen, H. P. Miller, J. N. Hansen, N. J. Andersen, P. H. Hansen, J. M. Keller og J. H. Koefoed.

Fredag Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang: „Fader vor i Himlen." Bøn af Præsident A. S. Schou. Koret sang: „Vi glædes og frydes i Sang med hverandre."

Præsident Schou bød de Tilstedeværende velkommen til Konferencen og lovede en velsignelsesrig Tid til Enhver, som ville komme i et ædelt Øjemed, nemlig for at blive belærte om Guds Vilje, og Vejen der leder til evigt Liv.

Gréns-Forstanderne afgave Beretninger fra deres respektive Arbejdsmarker, hvoraf fremgik, at Missionærerne havde virket med Flid og Nidkjærhed i det forløbne Halvaar. Mange Forsamlinger vare afholdte og nogle Personer indlemmede i Kirken.

Præsident Schou sagde, at Tilstanden i Kjøbenhavns Gren var meget tilfredsstillende; de Hellige opfyldte

deres Pligter efter bedste Evne; Forsamlingerne ere vel besøgte af saavel Hellige som Fremmede; Mange undersøge Evangeliet og Udsigterne for Fremtiden ere lovende. Grénen tæller 273 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet. Siden sidste Konference var 23 Personer tillagte Kjøbenhavns Grén ved Daab.

Ældste P. H. Hansen sagde, at Følelserne blandt Folket i vore Dage ere ligesom paa Kristi Tid; Menneskene vilde ikke annamme Evangeliet eller Saliggjørelsens Plan, og vi finde, at ligesom Kristus blev beskyldt for Gudsbespottelse og Bedrageri, blive de Hellige i vore Dage betragtede som Bedragere, der virke med uædle Hensigter for Øje.

Koret sang: „Kom Alle, som elske Emanuels Navn."

Ældste N. J. Andersen fandt, at kun faa Personer interesserede sig for Kristi sande Evangelium, endskjøndt Frelse ene kan opnaaes ved at annamme Sandheden og efterleve Guds Love. Opmuntrede Alle til at „søge Guds Rige og dets Retfærdighed."

Koret sang: „O, Herre lad mig komme frem."

Taksigelse af Præsident Lundberg.

Aften Kl. 6.

Koret sang: „Atter kraftigt saltes Jorden."

Bøn af Ældste J. Petersen. Koret sang: „Om Guds Stad man taler herligt."

Præsident Lundberg sagde, at vi have Aarsag til at være glade og taknemlige til Herren for Kundskaben om det sande Evangelium. Til Alle, som leve et helligt Liv og ere lydige til Guds Bud, ere store Forjættelser givne, men vi maa altid erindre, at Gud fordrer Omvendelse fra Synd.

Koret sang: „Ustanselig fremad er Tidernes Strøm."

Missionspræsident Anderson glædede sig ved at møde med de Hellige i Konference, og ved at bære Vidnesbyrd til de Forsamlede om Evangeliets Sandhed. Han oplæste nogle Vers fra Ap. Gj. 2. Kap. omhandlende Petri Vidnesbyrd og den Helligaands Udgydelse paa Pintsefesten, og sagde, at Kristi Evangelium lærer os om Nødvendigheden af Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og derefter Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Taleren bevidnede, at Herren havde atter givet Fuldmagten til at forvalte Evangeliets hellige Ordinantser til sine Tjenere paa Jorden, samt at Profeter, Apostler, Ældster, Præster, Lærere og Diakoner forvalte Guds Kirkes Ordinantser i denne Tid ligesom i Kristi og Apostlenes Dage.

Salmen: „Saa luk nu dine Øjne til" blev afsungen.

Taksigelse af Ældste P. H. Hansen.

Lørdag Aften Kl. 8½.

Koret sang: „Salems Konges Præstedømme."

Bøn af Ældste M. Nielsen.

Koret sang: „Nu Zions Banner vajer."

Præsident Schou sagde, at de Sidste-Dages Hellige tro paa Nødvendigheden af et bemyndiget Præstedømme, og bære Vidnesbyrd om, at det findes paa Jorden i vore Dage. Guds Rige skulde ifølge Skrifterne, være et Rige af „Konger og Præster for Gud." Omtalte nogle af Præstedømmets Pligter, og opmuntrede Alle til at være virksomme for Evangeliets Fremme.

Apostel Brigham Young: Jeg er glad for Anledningen at møde med Eder mine Brødre og Søstre ved denne Lejlighed, og ønsker at have Eders Tro

og Forbønner samt Herrens Aand til at vejlede mig i mine Bemærkninger, thi uden dens Vejledning vil jeg ikke være i Stand til at interessere de Tilstedeværende. Det er over 25 Aar siden, at jeg sidst havde Lejlighed til at møde med de Hellige i Kjøbenhavn. Der er mange af vore Brødre og Søstre hjemme i Bjergenes Dale, som jeg stiftede Bekjendtskab med under mit første Besøg til Skandinavien. De ere nu i Zion og tjene Gud efter deres bedste Evner. Skandinaverne betragtes hjemme som fredelige og arbejdsomme Mænd og Kvinder, og som trofaste Medborgere i Samfundet. Jeg tror, der ere endnu Tusinder af oprigtige Mennesker i de skandinaviske Lande, som længes efter at kjende deres Frelser og Vejen til Salighed. Vi kunne ikke dyrke Gud tilfulde i disse Lande. Derfor ønsker Herren, at vi skulle gaa til Bjergenes Kamre, hvor vi kunne have Frihed til at tjene ham og opbygge hans Rige, saaledes som han har befalet os at gjøre i disse sidste Dage. Endskjøndt vore Fjender have fulgt os til Bjergene, ere de Hellige dog Majoriteten, og Herren har beskyttet os mod vore Fjender. Gud kjender sine Børn, og alle deres lønlige Tanker ere ham bekjendte. Naar den rette Tid kommer vil Herren aabne Vejen for de Oprigtige til at samles til Bjergenes Dale. Et stort Ansvar paahviler de Sidste-Dages Hellige. Det er vor Pligt at forkynde til Verden, at Gud atter har aabenbaret sig og gjengivet Frelsens Plan til Jorden. Om vi ikke kunne frelse mere end en Sjæl, hvor stor vil ikke vor Glæde være med denne i Guds Rige. De Sidste-Dages Hellige ere kaldte og udvalgte til at prædike Jesu Kristi sande Evangelium for Menneskene; men dersom vor himmelske Fader ikke giver os Styrke og Kraft, kunne vi ikke tilfredsstillende udføre den store Mission til hvilken vi ere kaldte. De Prøver, som komme i vor Vej, ere bestemte af vor himmelske Fader til at bøje os til ham, saaledes at vi kunne føle Nødvendigheden af at anraabe ham om Kraft og Visdom til at udholde Alt. Dersom der ikke var Prøvelser for os at gjennemgaa, havde vi ingen Lejlighed til at bevise for Menneskene, at vi ville være Jesu Kristi Evangelium lydige, og blive dannede til at være nyttige og brugbare Redskaber i Guds Haand. Jeg bærer mit Vidnesbyrd til Eder, mine elskelige Brødre og Søstre, at vi have annammet det evige Evangelium, og Gud smiler til os i Naade og Velbehag, samt styrer Alt til vort Bedste.

Missionspræsident Edw. H. Anderson sagde, at det var en stor Velsignelse at bære en Grad af det hellige Præstedømme. Omtalte det store Arbejde, der paahvile Enhver at udføre, som have annammet Sandheden, og vi skulde bede Gud om Kraft til at virke til hans Velbehag. Det er vor Pligt at elske alle Mennesker og søge af al vor Magt at gjøre Godt. Hvis vi ikke elske vore Medmennesker, elske vi heller ikke Gud.

Koret sang: „O bort, o bort, til Bjergets Dal," hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste C. C. Thorstensen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Koret sang: „Morgenrødens Straaler bryde."

Bøn af Ældste P. H. Hansen.

Koret sang: „O, min Fader, Du som troner."

Præsident Schou gav en samlet Rapport over Kjøbenhavns Konference, der indbefatter seks Grene, som til-

sammen tæller 450 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet.

Ældste J. M. Keller bar Vidnesbyrd om Sandheden af den Lære, som de Sidste-Dages Hellige forkynde.

Ældste J. F. Squires sagde: Vi ere samlede her i Dag for at omtale saadanne Ting, som høre til Liv og Salighed. Vi forstaa, at der er en almægtig Gud, som lader Solen opgaa over saavel Retfærdige som Uretfærdige. Aandelig Føde er ligesaa nødvendig for os som legemlig. Det er derfor nødvendigt for os at udfinde, hvad Gud ønsker vi skulle gjøre. Kristus lærer, at Enhver som stiger andetsteds over og ikke gaar ind igjennem Porten, bliver betragtet som en Tyv og Røver, og atter, at de, som ville gjøre Guds Vilje, skulle kjende, om Læren er af Gud. Det er kun sand Religion som vil lede Menneskene til Frelse. Vor himmelske Fader har sat os paa Jorden og givet os en fri Vilje. Hvis vi ville gjøre efter hans Befalinger, ville vi opnaa det evige Livs Herlighed; men dersom det Modsatte er Tilfældet ville vi blive straffede, thi Enhver vil blive dømt efter sine Gjerninger.

Ældste J. A. Hellstrøm sagde, at Gud har formedelst sin store Kjærlighed aabenbaret sin Vilje i vore Dage, ligesom han gjorde i fordums Dage til Profeterne, og det er de Helliges Pligt at forkynde dette til deres Medmennesker. Vi have meget at stride imod formedelst den onde Magt, men Gud vil styrke og vejlede os, om vi ere ydmyge og ikke forglemme at bede til ham.

Koret sang: „Naar skal vi møde vor Frelser."

Taksigelse af Ældste J. H. Koefoed.

Efterm. Kl. 2.

Koret sang: „Stor Herren er og til hans Pris."

Bøn af Ældste H. P. Miller.

Koret sang: „O Fader, lad mit Hjærte faa."

Kirkens Autoriteter blev foreslaaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og Missionærerne beskikkede til deres respektive Virkekredse. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Ældste C. E. Thorstensen omtalte Kristi Kirkes Organisation i Fortiden samt de forskjellige Gaver, Kræfter og Velsignelser, som karaktiserede Kirken i Kristi og Apostlenes Dage. Fremholdt det herlige Privilegium, som nydes af de Sidste-Dages Hellige, nemlig at opholde i deres Tro og Bønner: Apostler Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere — Mænd, som ere i Besiddelse af Magt og Myndighed fra Gud til at forvalte alle Evangeliets Ordinantser. Bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og Kristi Kirkes Oprettelse i vor Tid ved Profeten Joseph Smith.

Apostel Brigham Young: Det er en vigtig Tid, i hvilken vi leve; thi Gud har atter aabenbaret sig, og et forberedende Arbejde udføres førend Kristi anden Tilkommelse. Verden tragter efter Ære og Rigdom, og forglemmer at betragte Tidernes Tegn. Vi vide, at det er en ubetinget Nødvendighed for alle Mennesker at omvende sig og blive døbte, samt at erholde Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, men dette lyder kun som Daarskab for Verden. Jeg har ofte hørt lærde Mænd sige til mig „Hvorfor aabenbarede Herren sig til en ulærd og fattig Dreng, og ikke til de Mægtige og Indflydelsesrige? Gud handler efter sin egen Vilje; han udvælger hvem han vil. Han har kald paa de Ulærde, og sendt dem ud blandt

Jordens Nationer, og inspireret dem til at lære Menneskene Livets Principer. Naar jeg rejser gjennem de Forenede Stater, paa Øerne i Havet eller i de europæiske Lande, finder jeg vore Ældster forkynde, at Gud har aabenbaret sig, at den Engel, som Johannes saa, er kommen, med det evige Evangelium. Hvem tror dette Budskab? Nogle faa Snese af de hundrede Tusinder, der findes i denne By, og saaledes overalt; der er kun faa af Menneskeslægten, som lytte til Ældsternes Vidnesbyrd. Beviser dette, at Evangeliet er Usandhed? Nej, Jesus, med alle de Mirakler han udførte, kunde ikke overbevise Flertallet om, at han var Guds Søn — den forjættede Verdens Frelser. Jeg kan fortælle Eder Maaden, paa hvilken I kunne komme til Kundskab om den Kjendsgjerning, at Gud har aabenbaret sig, men selve Overbevisningen kan jeg ikke give Eder; thi dette tilhører den Helligaands Mission. De mange religiøse Sekter, som nu findes, bevise, at den hellige Skrift ikke kan forstaaes uden Vejledning af Sandhedens Aand. Denne Paastand kan bevises ved ene at betragte, hvorledes Menneskene strides om et saa tydeligt Princip, som Daaben, hvilket for Bibeltroende i Virkeligheden kun burde forstaaes paa en Maade. Trods Kristenhedens Uenighed paastaa de forskjellige religiøse Sekter, at være Lemmer paa Kristi Legeme eller Kirke. Verden er faren vild; men vi har det urokkelige Vidnesbyrd at bære til Menneskene, at Jesu Kristi Kirke er oprettet paa Jorden, og vi ere dens Repræsentanter. Jeg veed at Gud er med os; thi om vi havde været overladte til os selv, kunde vi ikke have udholdt Verdens Forfølgelser. Til vore Venner, som ikke kjende den Lære, som vi forkynde, vil jeg sige: Undersøg for Eder selv, og dersom I ere villige til at gjøre vor himmelske Faders Vilje, skulle I komme til Overbevisning om, at denne Lære er Sandhed. Jeg bærer mit Vidnesbyrd, at Gud har aabenbaret sig og befuldmægtiget sine Tjenere til at administrere Livets Principer. Det vigtigste Budskab, som nogensinde er blevet bragt til Menneskene, bringes til Nationerne i disse Dage. Jeg forventer at blive draget til Ansvar for det Vidnesbyrd, jeg giver; men frygter ikke, thi jeg har modtaget Aabenbaring for mig selv, og veed, hvad jeg siger: Min Bøn er, at vi maa være ydmyge for vor himmelske Fader og annamme Sandheden og blive frelste.

Koret sang: „Jeg priser dig min Konge stor."

Taksigelse af Ældste N. J. Andersen.

Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Salmen: „Fader vor paa Himlens Trone." Bøn af Ældste H. Liljenquist. Koret sang: „Lovpriser vor Frelser med Jubel og Sang."

Præsident Schou citerede Salmistens Ord: „Se, hvor godt og hvor lifligt er det, at Brødre bo tilsammen." Vi har haft en udmærket Tid tilsammen og hvis vi ville henvende vore Hjerter i Bøn til Gud, ville vi fremdeles føle os rigelig velsignede i vor Sammenkomst. Hvor lykkeligt og haabefuldt er ikke det Menneske, som kjende og efterleve Guds Love. Herren har igjen udsendt sine Tjenere med Himmeriges Nøgler, saa Menneskene have ingen Grund til Undskyldning overfor Gud, om de praktisere falske Lærdomme og Menneskebud. Herrens Tjenere ere blevne forfulgte, bespottede og Nogle ere blevne ihjelslagne ligesom det skete med Herrens Tjenere i fordums Dage.

Da dette Sidste-Dages store Værk paabegyndtes, forsøgte Mørkets Fyrste at tilintetgjøre samme, men Gud havde bestemt at dette ikke skulde ske, og saaledes har al Modgang og Forfølgelse kun bidraget til at berede et Folk efter Herrens eget Hjerte. Var Vidnesbyrd om, at den Tid vilde komme, da Alle skulde kjende Sandheden, og „hvert Knæ skulde bøje sig, deres i Himmelen og paa Jorden og under Jorden, og hver Tunge bekjende, at Jesus Kristus er en Herre til Gud Faders Ære."

Koret sang: „Naar i Evighedens Skjød."

Apostel Brigham Young: Da det er muligt, mine Brødre, Søstre og Venner, at vi aldrig ses mere, paa denne Side af Graven, ønsker jeg, førend jeg skilles fra Eder, at sige nogle faa Ord, for at opmuntre de Hellige til Trofasthed og bære mit Vidnesbyrd om Sandheden. Jeg har set Guds Magt tilkjendegivet i at bevare hans Folk, som nu ere samlede i Amerika for at opbygge hans Kirke paa Jorden. Hvis det ikke var for Kundskaben og Overbevisningen, som jeg har, at dette Værk er af Gud, vilde jeg ikke have forladt mit Hjem, men Gud, vor Fader, har talt fra Himmelen og kaldet paa Menneskene til at omvende sig og adlyde hans Bud, og han har udsendt sine Tjenere til at prædike Evangeliet for Nationerne. Til de Hellige vil jeg sige, at Eders Vej vil blive fuld af Gjenvordigheder. Hvis Nogle tro, at de, ved at komme til Zion, ville undgaa alle Prøver, kan jeg fortælle dem, at de tage Fejl. Hensigten, hvorfor de Hellige samles til Zion, er, at de kunne blive et prøvet Folk og blive beredte til at udføre det store Arbejde til Menneskenes Frelse, som er begyndt paa Jorden. De Hellige skulle prøves i alle Ting for at kunne være værdige til de store Velsignelser, som Gud har i Beredskab for de Trofaste. De første Principper af Evangeliet kunne kaldes Døren til Guds Rige, men saaledes som vi forstaa Frelsens Plan, har vi begyndt paa den Vej, hvorpaa vi ikke kunde blive stillestaaende, men altid gjøre Fremgang. Menneskene forundres over, at vi opføre prægtige Templer, og Aarsagen er den, at de ikke have det rette Begreb om Frelsens- og Saliggjørelsens Plan. Der fordres det samme Arbejde for at frelse de Døde, som for at frelse de Levende, og i disse Templer udføres Ordinantser for de Hensovede. Det fordres af Alle, som have sluttet Pagt med Gud, ved Daab, at de anstrænge sig for at blive frelste og for at opnaa det Privilegium, at blive Frelsere paa Zions Bjerg, men dersom vi ringeagte den vigtige Mission, som Gud har bestemt os for, ville vi gaa glip af de store Velsignelser, som Gud har i Beredskab for de Hellige. Til vore Venner, som ere tilstede, vil jeg sige, at jeg veed, at Joseph Smith var en sand Guds Profet; han modtog Nøglerne til at prædike Evangeliet for Nationerne og til at paabegynde Tidernes Fyldes store Husholdning. Jeg har hørt Joseph Smith tale; jeg har hørt ham profetere, og veed at han var sendt af Gud til at advare Menneskene for de Straffedomme, som ville komme. Det vilde være uretfærdigt, om Herren skulde straffe sine Børn uden først at have advaret dem. Jeg ønsker, at Herren vil velsigne de Hellige og vore Venner her; ligeledes Regjeringen, der giver Frihed til de Hellige. Gud velsigne Regjeringen og alle gode Mennesker!

Koret sang: „Naar skal vi vel sees igjen," og Konferencen sluttedes til ubestemt Tid med Taksigelse af Præsident Edw. H. Anderson.

Lokalet var for Anledningen festlig smykket med Blomster og Kranse, og en særdeles behagelig Indflydelse gjorde sig gjældende, hvortil ogsaa Sangkorets gode og oplivende Sang bidrog Meget. Salen var under hele Konferencen fyldt til Trængsel af opmærksomme Tilhørere, og ifølge de Helliges Udtalelser var denne Konference, en af de bedste Sammenkomster, som de nogensinde havde overværet i Kjøbenhavn.

N. F. Gren,
Skriver.

Utah Nyheder.

Professor E. Stephens, Utahs dygtigste Sanginstruktør, blev sidste Oktober Maaned beskikket til at overtage Ledelsen af Sangkoret i Saltsøstadens store Tabernakkel. Han forøgede straks Medlemsantallet med 200 nye Medlemmer. Den gamle Forhøjning blev saaledes for lille for Koret, som nu tæller 350 Medlemmer, hvorfor Professor Stephens ved Præsidentskabets Bevilgning fik Sangkorforhøjningen udvidet, og tolv Rækker elegante Stole anbragte paa hver Side af det store Orgel, saa at Alle kunde vende deres Ansigter mod Forsamlingen Præsidentskabets Forhøjning er ogsaa bleven forandret og bragt frem omtrent ti Fod. Denne Reparation koster cirka 2,000 Dollars.

Professor O. Cederstrøm har for nylig i Saltsøstaden holdt flere interessante Foredrag over Frenologien. Apostel Moses Thatcher har givet ham følgende udmærkede Anbefaling: „Logan, Utah, den 1ste Januar 1890. Ærbødighed for Guddommen, Agtelse for hellige Ting, vel udrustet af Naturen, en skarp Jagttagelsesevne for Mennesker og Gjenstande samt mange Aars hengivent Studium og Læsning af Karakterer gjør Professor Cederstrøm ypperlig skikket til Lærer i det fysiske og naturlige Livs Videnskab. Modstaa Djævelen og han skal fly fra Dig, siger en stor Mester, paa det, at de onde Lidenskaber og slette Laster maa blive undertrykte. Saaledes bliver ogsaa retfærdige og ædelmodige Indskydelser Forløbere for retfærdige og ædelmodige Handlinger. At kunne lægge en sand Grundvold for sin Karakter, at kunne vælge sin rette Levevej, Haandværk eller Beskjæftigelse, at lære at kjende sig selv, for at kunne lære et nyttigt Liv og erholde en æreful Død; alt dette er i Sandhed værd Alles Hensyn og Overvejelse. Thi ligesom Kundskab om Fjendens Stilling og Styrke er af Betydning for Feltherren, saaledes er Kundskaben om Ens egne Evner, Tilbøjeligheder og Styrke, vigtig for Alle, der ønsker at grundfæste en velbalanceret og ædel Karakter. Søkortet og de videnskabelige Observationer vejleder Sømanden paa det oprørte Hav. Saaledes tjener en paalidelig Skildring og sand Beskrivelse af Menneskets Karakter ham til Vejledning paa Livets farefulde Hav. Disse viser ham Fyrtaarnene paa Kysten, de skjulte Skjær og de farlige Klipper."

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Edward H. Anderson**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).